

TINA TURNER

AZ ÉN LOVE STORYM

AZ ÉN
LOVE
STORYM

TINA
TURNER

Deborah Davis és Dominik Wichmann

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

„A HANGOM MINDIG TELE VOLT ÉRZÉSEKKEL:
MERT MÖGÖTTE VAN AZ ÉLETEM TÖRTÉNETE.
HA A SZÍNPADON KICSORDULT A KÖNNYEM,
AZ VALÓDI VOLT, NEM SZÍNÉSZKEDÉS.”

AZ ÉN LOVE STORYM

PROLÓGUS

KÖZTÜNK SZÓLVA

Kislány koromban szerettem veszélyesen élni. A Tennessee állambeli Nutbushban nőttem fel, aminek buja, isten háta mögötti erdejében úgyhintáztam a patak fölött, hogy eszembe sem jutott, mi lenne, ha belepottyannék a mocsaras vízbe. Állatokkal birkóztam: lovakkal, öszvérekkel, sőt még kígyókkal is. Ma már tartok ugyan tőlük, de gyerekkoromban nem féltem. Nem féltem én semmitől. Egy nap, amikor az erdőben játszottam, megláttam egy kis zöld kígyót, és az jutott eszembe: „*Ez meg vajon honnan jött?*” Azt tudtam, hogy a békikígyónak az anyja mellett lenne a helye, úgyhogy felemeltem a földről egy gallyal, és elindultam megkeresni a fészket. Amikor rábukkantam, egy hatalmas és ronda kígyó meredt rám, készen arra, hogy megvédje tőlem a porontyát. Nem a félelem vagy az önvédelem dolgozott bennem,

hanem az ösztöneim. Ugrottam egy nagyot, aztán futottam, amilyen gyorsan csak tudtam: a hajszalagom lehullott, a selyemövem elhagytam, de végül eljutottam egy biztonságos helyre. A történet lényege az, hogy *pontosan tudtam, mikor kell futásnak eredni, ha meg akarok menekülni.*

Rengeteg olyan dolgon mentem keresztül az életben, amelyekkel kapcsolatban többen megkérdezték már: „Jó, de hogy sikerült túlélned *azt?*” Sok veszélyes dolgot tettem, és sok veszélyes dolgot tettek velem mások, de az utolsó percben egy hang mindig jelzett, hogy ideje menekülőre fogni. Bármilyen történetem, mindig megúsztam. Minden alkalommal úgy döntöttem, nagyon helyesen, hogy *életben* akarok maradni. Mert talán nem véletlenül vagyok itt. Talán épp azért, hogy megosszam önökkel a történetemet.

Lehet, hogy most azt gondolják: „Tina, *ismerjük* jól a történetedet. Tudjuk, mi történt közted és Ike között, és hogy milyen poklon mentél keresztül mellette. Tudjuk azt is, hogy azután hogyan sikerült megmenekülnöd abból a rémes kapcsolatból, és hogy mára mennyire megédeszted.” De hadd mondjak egy meglepő dolgot: ma annyi idős vagyok, hogy életemnek nagyobb részét töltöttem Ike nélkül, mint amekkorát vele. Egész pontosan negyvenkét szabad évet. Ez kitesz egy teljes második életet, ami tele van kalandokkal, szép teljesítményekkel és annyi szeretettel, amennyiben álmaimban sem reménykedtem. De voltak sötét epizódok is. Az elmúlt években olyan élet-halál kihívásokkal kellett szembenéznem, mint korábban soha. Szóval kérem, engedjék meg, hogy elmeséljem, mi is történt.

1

A LEGJOBB

„Mondd, hogy ez
örökké tart, hogy egy
álom lesz az élet.
Mondd a szerelem
nyelvén, mintha hinnél
is benne”¹

¹ Részlet a *The Best* című dalból: „Give me a lifetime of promises and a world of dreams / Speak the language of love like you know what it means”.

Tina, hozzám jössz feleségül?
Ezekkel a szavakkal kérte meg a kezem először Erwin Bach. Első látásra szerelmes voltam ebbe a férfiba: ahogy megláttam, furcsán szédülni kezdtem. A kiejtése furcsa volt egy kicsit (Erwin német, és nem az angol az anyanyelve), de nekem tetszett. Valószínűleg meglepődhetett, ugyanis azt feleltem: „Nem tudom, mit mondjak.” Amit biztosan éreztem: hogy sem igent, sem nemet nem válaszolhatok. Mindez 1989-ben történt, három évvel az első találkozásunk után. Akkor töltöttem be az ötvenet: Erwin pedig, aki harminchárom éves volt, azt gondolta, arra vágyom, hogy elköteleződjön mellettem. Nagyon megható volt az ajánlat, de igazság szerint én épp olyanak szerettem a kapcsolatunkat, amilyen volt. Ezenkívül nem tudtam, szeretnék-e ismét házas lenni. A házasság könnyen megváltoztathat mindent: a saját tapasztalataim pedig azt súgták, hogy nem mindig jó értelemben.

Huszonhárom évvel később (ennyi ideig voltunk együtt hivatalos elköteleződés nélkül) Erwin ismét megkérte a kezem. Az időzítés ezúttal tökéletes volt. Néhány közeli barátunkkal hajókáztunk épp a Földközi-tengeren, kedves öreg bajtársunk, Sergio jachtjával, a Lady Marinával. Utólag azt mondom: szemet szúrhatott volna, hogy valami készülóban van. Egy szép helyen múltattuk épp az időt, amit Erwin nem tartott elég romantikusnak. Mint később megtudtam, előre egyeztetett Sergióval arról, hogy menjünk el a görög Skorpios szigetre. „Ha romantikus hangulat kell, ennél jobb helyet nem találsz”, ígérte neki Sergio.

Aznap este, amikor a jacht irányt változtatott, és sebes tempóban elindult az ismeretlenbe, meg is kérdeztem:

– Hová megyünk, drágám?

Erwin tétovának tűnt, úgy tett, mintha nem tudná a választ, amiből már kapcsolnom kellett volna, elvégre Erwin *mindig* mindent tudott. Másnap reggel a Skorpios gyönyörű látványára ébredtem: ott pompázott előttünk az egykori Onassis-birtok, Jackie híres kék ajtós házikójával együtt.

A napot a hajón töltöttük (mindenki a napon lazított, én viszont igyekeztem árnyékosabb helyeken tartózkodni, hogy vigyázzak a bőrömre), majd este összegyűltünk egy közös vacsorára. Amikor leültünk koktélozni, feltűnt, hogy minden férfi fehérrel visel. „Milyen jó fejek, hogy kicsípték magukat”, gondoltam. „Pazarul festenek a fehér nadrágban meg a fehér ingben.” Aztán észrevettem, hogy a hölgyek is a legelőkelőbb nyári viseletüket öltötték magukra. Rajtam egy fekete vászonruha volt: egyszerre laza és elegáns. Nagyszerű este volt: jó társaság, könnyed szellő, csillagos égbolt. Vacsora után aztán váratlanul megváltozott a hangulat: éreztem, hogy a levegő megtelik várakozással, sőt izgatottsággal. „Mi folyik itt?”, csodálkoztam.

Aztán elcsíptem, hogy minden szem Erwinre szegeződik, aki odasétált hozzám, majd fél térdre ereszkedett. Kinyújtott kezében egy aprócska doboz: ez a klasszikus gesztus abszolút félreérthetetlen.

– Már egyszer megkérdeztem, de most megkérdezem újra. Tina, hozzám jössz feleségül?

Ezúttal tökéletes angolsággal ejtett ki minden szót. A férfiak a szemüket törölgették (egyszerűen nem tudtam magam túltenni azon, hogy sírnak), a nők pedig „juhúúúú” felkiáltással ünnepeltek, miután kimondtam a boldogító igent. Abban a pillanatban igent mondtam Erwinre és

igent a szerelemre: pedig ez számomra tényleg nem könnyű döntés, elvégre a hetvenharmadik évemet tapostam, és még sosem voltam menyasszony. Így van: még soha. A nevem Tina Turner, és hozzámentem Ike Turnerhez, de menyasszony nem voltam soha.

Hadd meséljek önöknek az Ike-kal kötött esküvőnkéről: már ha egyáltalán esküvőnek lehet azt nevezni. Azzal kezdeném, hogy sosem voltam az a fajta lány, aki gyerekkora óta hatalmas esküvőről álmodozott. Már mint biztosan elképzeltem, hogy házas leszek majd idővel, de ott, Nutbushban nem is igazán tudtuk, milyenek a felvágós lagzik: még a fehér menyasszonyi ruháról, a fátyolról és a díszített szegélyekről sem hallottunk. Nincs is olyan emlékem, hogy részt vettem volna kislányként esküvőn, mert mire megszülettem, a szüleim, a nénikém és a bácsikáim is már mind házasok voltak (vagy nem házasodtak meg később sem).

Amikor Ike megkérte a kezem, abban nem volt semmi romantikus. El akarta kerülni egy trükkel, hogy az egyik előző felesége, aki hallott a zenei sikereiről, pénzt sajtoljon ki belőle. Ike-nak annyi felesége volt, hogy nem is tudom őket számontartani, és ott voltak még mellettük a szeretőik is, akik szédítő sebességgel váltogatták egymást. Ike minden egyes nővel lefeküdt a környezetünkben (vagy legalábbis próbált): nem számított, hogy az illető házas, hajadon vagy bármi más a kettő között. Arra már nem emlékszem, hogy a házassággal hogyan sikerült megoldania ezt a kínos anyagi problémát, de Ike mindenesetre úgy gondolta, hogy ez a helyes manőver. Csak úgy rákérdezett, semmi flanc: „Hozzám akarsz jönni?” Ilyen egyszerűen: tömören, nyersen, minden gyengédség nélkül. Ike ilyen ember volt.

Dehogy akartam én esküvőt: és most, visszatekintve látom csak, hogy *mennyire* irtóztam is a gondolattól. Addigra már ismertem Ike legroszszabb oldalát is, az életünk viszont annyira bonyolult lett (nemcsak a

karrierünk fonódott össze, hanem négy gyereket is neveltünk együtt: Ronnie-t, a közös fiunkat, Craiget, az előző kapcsolatomból származó fiamat, illetve Ike Juniort és Michaelt, akiknek édesanyja Ike előző felesége, Lorraine volt). Szóval nem akadt sok választásom.

Úgy voltam vele, hogy ha férjhez kell mennem, akkor legalább végre felöltözhetek csinosan. A legjobb ruhámat viseltem egy divatos, széles karimájú barna kalappal. Hogy miért vettem fel kalapot? Nem tudom, de akkor úgy tűnt, hogy ez illik az alkalomhoz. Nem akartam olyan szexinek tűnni, mint a színpadon vagy a diszkóban, és úgy éreztem, hogy a kalap komolyságot kölcsönöz, és esküvőhöz méltó. Hadd tegyem hozzá: nem volt senki, aki segíteni tudott volna abban, mire kell odafigyelni, mik a szokások és elvárások. Csak a saját ösztöneimre támaszkodhatam. Ike miatt barátaim sem voltak, úgyhogy bárhol is jártunk, mindig megfigyeltem az embereket: a reptereken, az új városokban, főleg akkor, amikor Európában léptünk fel. Figyeltem és tanultam. A *Vogue*-t, a *Harper's Bazaar*t és a *Women's Wear Daily*t is azért olvastam, hogy fejlesszem önmagam. Így tanultam meg öltözködni, sminkelni, és így tudtam végül kialakítani a saját stílusomat.

Az esküvőm napján (ami cseppet sem tűnt *igazi* esküvői napnak) szépen felöltöztem, aztán beültem hátra a kocsiba Ike-kal. Duke, aki normális esetben a buszsofőrünk volt, elől ült a kormánynál, készen arra, hogy átvigyen minket a mexikói határon. Birdie, aki a turnék ideje alatt a gyerekekre vigyázott, a családunk részévé vált, szóval nagyon örültem neki, hogy ő is velünk tartott.

Ike mindig is dörzsölt fickó volt. Valahogyan rájött, hogy Tijuana a legalkalmasabb hely a gyors szertartáshoz: biztosan talált ott valakit, aki nem kért sem papírt, sem vértesztet. Nagyon sanszos, hogy a ceremónia teljesen illegális volt, de Ike-kal nem lehetett vitatkozni, mert

attól könnyen idegessé vált, az pedig veréshez vezetett – és én nem szerettem volna fekete monoklival oltár elé állni.

Tijuana akkoriban egy piszkos kisváros volt sok lebujjal. Ahogy átértünk a határon, egy poros útra kanyarodtunk (istenem, micsoda por volt mindenhol!), aztán felkerestük azt a személyt, aki a helyi anyakönyvvezetőnek számított. Egy kicsi, rendetlen irodában kötöttünk ki, ahol egy férfi az orrom alá nyomott néhány papírt, nekem pedig alá kellett őket írnom. Ez volt az esküvőm. Bár mondom: nem igazán jártam korábban menyegzőkön, de azt azért tudtam, hogy ennek az alkalomnak meghittnek és örömtelinek kellene lennie. Hát ez az esküvő nem volt az. Még csak az a mondat sem hangzott el, hogy „megcsókolhatja a menyasszonyt”. Nem volt pohárköszöntő. Sem gratulációk. És szó sem esett semmiféle „örökkön örökké” ígéretről.

Bár már a szertartás is rémes volt, ami ezután következett, az még borzalmasabbnak bizonyult. Mivel Ike végre eljutott a mocskos és buja Tijuanába, szerette volna jól érezni magát: méghozzá a maga sajátos módján. Tudják, hová mentünk? Egy kuplerájba. Az esküvőm napján! Soha senkinek nem meséltem el ezt a történetet, mert annyira kínos.

Az emberek el sem tudják képzelni, milyen volt Ike: milyen férfi az, aki a vadiúj feleségét rögtön az esküvő után képes elvinni egy pornográf szexshow-ra? Ott ültem azon a szennyes helyen, és a szemem sarkából Ike-ot figyeltem. Emlékszem, az járt a fejemben: „Ez tényleg tetszik neki? Hogy lehet az?” Annyira undorító volt az egész. A férfi előadó cseppet sem volt vonzó, és láthatóan impotenciával küzdött, a lány pedig... csak annyit mondanék, hogy amit előadott, az inkább nőgyógyászati jellegű, mint erotikus. Egész idő alatt a rosszullét kerülgetett, legszívesebben sírva fakadtam volna, de nem tudtam hová menekülni. Csak azután mehettünk el, hogy Ike végzett, ő pedig nyilvánvalóan jól érezte magát.

Ez az élmény annyira felkavart, hogy mélyen elnyomtam magamban: egyszerűen el akartam felejteni. Visszaúton, miközben Los Angeles felé tartottunk, megteremttem a képzeletemben egy egészen más verziót: egy regénybeli, romantikus szöktetést. Másnap így dicsekedtem az embereknek: „Jaj, képzeljétek! Ike elvitt tegnap Tijuánába, és összeházasodtunk!” Boldognak tettettem magam, és egy röpké időre boldog is *voltam*, mert maga a gondolat, hogy feleség lettem, jelentőségteljes volt számomra. Ike számára azonban ez csak egy újabb tranzakció volt: nem változott köztünk semmi.

Az első esküvőm tehát egy rémálom: az a nap viszont, amikor Mrs. Erwin Bach lettem, egy igazi álom. És egy tündérmeséhez nemcsak egy hercegnő meg egy herceg kell, hanem egy kastély is. A mi kastélyunk, a Zürich szomszédságában álló Château Algonquin készen állt a szertartásra: itt éltünk akkor már tizenöt éve. Ezúttal minden részlet fölött én döntöttem. Nem találtam volna olyan esküvőszervezőt sehol, aki képes lett volna megvalósítani az álmaimat. Lehet, hogy örülség volt magamra vállalni minden felelősséget és feladatot, de határozottan eltökéltem, hogy a saját fejem után megyek, és megvalósítom minden esküvői fantáziámat.

Szeretem, ha a kezemben tartom a dolgokat. Először is felhívtam a barátomat, Jeff Leathamet, az elismert virágkötőművészt, akivel akkor már évek óta együtt dolgoztam, és megkértem, hogy varázsoljon a kastély kertjéből egy idilli lugast.

A legeslegfontosabb dolog, a ruhám, már ott lógott a gardróbban. Úgy döntöttem, nem akarok fehérrel viselni, mert az esküvőm nem csak rólam szól. A grandiózus, fehér ruhában pompázó menyasszonyok mindig magukra vonják az összes figyelmet, aminek köszönhetően senki nem veszi észre, hogy van egy vőlegény is. Én nem akartam elnyomni Erwint. Két ember esküvőjéről volt szó. Évtizedek óta Giorgio Armanit viseltem,

és az egyik ellenállhatatlan estélyit még az egyik divatbemutatóján szúrtam ki magamnak Pekingben: egy csodás konfekciódarab zöld taftból, fekete selyemtüllből és Swarovski kristályokból. Amikor először felpróbáltam, Hamupipókének éreztem magam. Annyira megtetszett, hogy azt mondtam magamnak: ezt akkor is megveszem, ha soha nem tudom felvenni sehova, a szívem mélyén azonban biztosan éreztem, hogy ez lesz a menyasszonyi ruhám. Ahogy a legtöbb nőnek, nekem sincs tökéletes alakom: a nyakam és a törzsem rövid, a melleim túl nagyok, a karjaim pedig, hogy is mondjam: „érettek”; de amikor az Armani varázslói elkészültek az átalakítással, az összehatás tökéletes lett. Felvettem hozzá egy egyszerű fekete leggingset és egy leheletvékony, szinte észrevétlen fekete fátylat: Erwin azt mondta, olyan a ruha (és olyan vagyok én magam is), mint egy műalkotás.

Azon merengtem, vajon kellene-e koszorúslányok. Ezen a téren is örömmel szakítottam a hagyományokkal. Bár sok közeli barátóm van, nem akartam, hogy az esküvőm napján nőkkel legyek körülvéve. Valamiért úgy éreztem magam már a gondolatától is, mintha visszaröppennék a múltba, amikor Ike körül ott legyeskedett az a rengeteg nő: a rendszeres és alkalmi szeretői. Aztán váratlanul eszembe villant egy ötlet: a barátaink gyerekei épp olyan frissek és szépek, mint Jeff Leatham virágai. Miért ne vehetnének részt ők is az esküvőn? Meghívtam a nagy napra négy imádni való kislányt és egy édes kisfiút, majd megszerveztem mindannyiunknak egy közös találkozót Giorgio Armanival. Úgy képzeltem, hogy a viráglánykák ruhái is olyan csinosak legyenek, mint az enyémeik, csak más színűek. Armani megtervezte a kis hercegnők ruháit: mind szépséges orgonarózsaszínben pompázott.

Erwin a bátyját, Jürgen Bachot kérte fel tanúnak, én pedig úgy döntöttem, hogy Rhonda Graamot fogom, aki már oly régóta volt mellettem

jóban és rosszban. Rhondát 1964-ben ismertem meg: egy fiatal „Ike és Tina”-rajongó volt Kaliforniából, aki imádta a zenét. Közel ötven éven át volt hozzám közel a legkülönbözőbb felállásokban (barátként, legfőbb bizalmasként, asszisztensként és turnémenedzserként), és az élet minden területén kölcsönösen támogattuk egymást. Rhonda jelentette a múltamhoz való kötődést, a gyerekek pedig a friss jövőt. Valami régi és valami új is kell, gondoltam.

Erwinnel gondosan állítottuk össze a vendégek listáját: családtagokat és közeli barátokat hívtunk meg csak. Mivel nagyon gyakorlatias ember, figyelmeztetett, hogy ha olyan sztárvendégek is jelen lesznek, mint Oprah vagy a nagyon régi barátom, Bryan Adams, akkor nagyobb biztonsági személyzetre lesz szükség, mert így még nagyobb lesz a médiaérdeklődés. Ez azt jelentette, hogy fel kellett áldoznom a Zürichi-tó oly kedves látványát egy napra: felállítottunk egy nagy, vörös vásznat, ami kitakarta a birtokot a víz felől. Így nem láttunk ki, a paparazzók pedig nem láttak be: és a lényeg most az volt, hogy kizárjuk a nyilvánosságot.

Jeff Leatham túlszárnyalta önmagát is. Több mint százezer vörös, rózsaszín, narancssárga, citromsárga és fehér rózsza érkezett Hollandiából hűtőkocsikban. Életemben nem láttam ennyi gyönyörű virágot, az egész birtokot beborította a szédítően finom illat. Napokba telt, mire mindet elrendezgették. Jeff emberei mindenhol ott voltak: még a fákat is feldíszítették a virágokkal. Órületes volt! A házban hatalmas lett a felfordulás, úgyhogy Erwinnel kivettünk egy lakosztályt a Dolder Grand Hotelben Zürichben, és mindennap hazaugrottam megnézni, hol tartanak a folyamatok. Eljutottam odáig, hogy már az esküvő merő *gondolata* is fárasztott, és arról ábrándoztam, bárcsak kocsiba pattannánk, és elhúznánk Olaszországba az előre hozott nászutunkra.

Azt hiszem, minden menyasszony és vőlegény veszekedni és vitatkozni szokott a nagy nap előtt. Erwinnel mi az időjárás miatt kaptunk össze.

– *Schatzi* – szólított meg németül (a szó azt jelenti: szívem) –, mi van, ha esni fog? Kell egy B terv is.

Semmi kedvem nem volt az effajta gyakorlatias hozzáálláshoz.

– Nem – feleltem. – Nincs B-terv. Olyan gyönyörű a kert. Nem akarok sátrat vonni fölé.

Konzultáltunk a *Farmers' Almanac* magazin munkatársaival, és kiválasztottuk azt a napot, ami a csillagok, a holdállás és a teljes univerzum szerint a legalkalmasabb lesz, de Erwinnek ez sem volt elég. A berendezkedés során elcsíptem, hogy valaki sátorpóznákat csempész be a kertbe arra az esetre, ha eleredne.

– Vigye innen ezeket – követeltem. – Nem akarok sátrat. *Nem* fog esni!

A következő döbbenet: leültem, hogy csodáljam a virágokat meg a megpakolt asztalokat (húszsornyi antik üveg- és kerámiakészlet, köztük a saját kristálypoharaim), amikor elsétált előttem néhány munkás, hónuk alatt hatalmas ernyőkkel, amiket aztán elhelyeztek egy kijelölt helyre. Azért állítják fel őket, magyarázták, hogy ne tudjanak beférkőzni a drónok. Drónok? Az én esküvőmön? Ez aztán a huszonegyedik századi probléma! Felpattantam, és bejelentettem:

– Nem veszek részt ezen az esküvőn, és kész. Most azonnal elmegyek innen.

El is mentem, és csak azután tértem vissza, hogy elszállították a rémséges ernyőket. Nem akartam hagyni, hogy tönkretegyék a gyönyörű dekorációm. Még a drónok sem szólhattak közbe.

Ahogy mondtam, 2013. július 21-én valóban nem esett egy csepp eső sem, de az időjárásnak nagyon komisz a humora, mert jól megviccelt

bennünket: ez volt ugyanis az év legmelegebb napja. Rekordforróságú kánikula. A vendégek szerencsére kaptak saját tervezésű papírlapokat arra az esetre, ha a hőség elviselhetetlen lenne. Mindig is úgy voltam velem, hogy az embernek legyen egy tisztességes legyezője, és ne az étlapot vagy egyebet használja arra, hogy lehűtse magát.

Erwinnel úgy terveztük, hogy a hotelben készülődünk, de az utolsó pillanatban megdondultunk magunkat, összecsomagoltuk az esküvői ruháinkat, majd hazakocsikáztunk. Nagyon örülök, hogy így döntöttünk, mert sokkal ünnepélyesebb volt a hangulat a birtokon az esküvői vendégek társaságában: különösen a gyerekek közt. Segítettem nekik az utolsó simításokban: megigazgattam a frizurájukat meg a ruhájukat (nagyon precíz voltam), és megajándékoztam mindegyiküket egy-egy Cartier karkötővel, hogy később is emlékezzenek az alkalomra. Aztán elküldtük őket a közeli vendégházba, hogy várakozzanak a szertartás kezdetéig. A „busz”, ami elvitte őket a néhány percre lévő helyszínre, egy nagyon-nagyon különleges fehér Rolls-Royce volt. Az elülső része klasszikus vonalvezetésű, hátul viszont úgy alakították ki, mint egy kisteherautót: oda ültek a gyerekek. Mondanom sem kell, hogy a kocsit is virágfüzerek díszítették.

Majd az egyik pillanatban rádöbentem arra, hogy én nem is látok majd a ceremóniából semmit, csak akkor, amikor én is a szereplőjévé válok.

– Jaj, drágám, úgy sajnálom, hogy lemaradok az esküvő első feléről – panaszkodtam Erwinnek. – Csak utólag tudom majd meg, hogy milyen volt, a fotókon keresztül.

Gondolkodtunk, mi legyen, és találtunk is megoldást, így nem maradtunk le semmiről. Akkor már több mint negyven éve voltam buddhista, és a ház második emeletén berendeztem magamnak egy gyönyörű imaszobát: mindennap itt szoktam mantrázni és imádkozni a saját kis oltárom előtt. Az egész körbe van üvegezve, és a ház frontjára néz. Felvonultam

hát ide, az én tökéletes kis rejtkehelyemre, csöndesen leültem, és néztem a műsort. A legtöbb ember azt gondolja, hogy örökösen mozgásban vagyok: táncolok a színpadon, rohangálok a lépcsőházban, csimpaszkodom az Eiffel-toronyról, ilyesmi. De az élet megtanított arra, hogy a legjelentősebb és legemlékezetesebb pillanatok általában akkor történnek, amikor nyugalmi állapotban vagyok, ücsörgök, medítálok, szemlélődöm. Közben néztem kifelé az ablakon és figyeltem a vendégek érkezését, rájöttem, mennyire fontosak nekem ezek az emberek, és hogy mennyire boldoggá tesz a tény, hogy itt vannak velünk ezen a nagyon különleges napon.

Muszáj megjegyeznem azt a felszínes információt is, hogy mind csodálatosan festettek! A meghívóban kikötöttük a dresszkódot: nőknek fehér ruha, férfiaknak black tie. Tudom, furcsa, hogy a nőktől azt kértem, hogy fehérben legyenek, de jó okom volt rá. A bennem élő designer nem akarta, hogy a gondosan megkomponált dekorációt megzavarják a különböző színek. És azt is jól tudtam, hogy az emberek remekül néznek majd ki a klasszikus fekete és fehér szettekben... és milyen igazam volt! A fehér káprázatosan mutatott a növények és a virágok környezetében; festői volt a látvány. Később több hölgy vendég is megjegyezte, hogy bár nagyon nehéz volt alkalomhoz illő ruhát találniuk, belátják, hogy jó ötlet volt részemről a fehér.

Élvezettel figyeltem a vendégek reakcióját, ahogy beléptek a varázslatos helyszínre, amit nekik teremtettünk: a ház frontrészét betemették a túlméretezett virágboák, a kertben elszabadult a képzelet világa. Édenkerthatás volt a cél virágzuhataggal és sziromhalmokkal, és minden épp olyan lett, mint ahogyan elképzeltem. Jeff Leatham felépített egy hatalmas falat is, 140 000 ragyogó vörös rózsával felhasználásával, ami, gondolom, az ikonikus vörös rúzsomra utalt.

– Ez én vagyok! – tört ki belőlem, amikor először megláttam.

A rock 'n' roll az én világom (*Tina Turner* maga a rock 'n' roll), és nem is tudom elképzelni, hogy más műfajban játszom. De van egy másik oldalam is: Tina, aki balerinacipőben jár, szereti a gyöngyöket, és hisz az elegancia erejében. Az esküvőnk napján pedig azt szerettem volna, hogy a kertem, a házam, a vendégeim és én magam is a tőlünk telhető legjobb formánkban ragyogjunk. Miközben néztem, hogy a barátaim pezsgőt szürcsölve a kertben bóklásznak, úgy éreztem, mintha *A nagy Gatsby* egyik jelenetét nézném.

Elérkezett az idő, hogy felálljak, és elkezdjek öltözködni. A kitűzött percben megérkeztek a gyerekek is ünnepi díszben, ünnepi autóval. Az apukák, büszke mosollyal arcukon elébük mentek, és az esküvői menet élére vezették őket. Olyan csinosak voltak: és milyen izgatottak! Az idősebb lányok aztán elindultak a széksorok közti folyosón: olyan kecsesen, hogy az inkább tánc volt, mint vonulás. A legkisebb, az az aranyloknis kis angyal alig tudott rájönni, hogyan kell a kosárból a földre hullatni a szirmokat. A jóképű koszorúsfüünk félénk volt, és aranyos. Olyan komoly képet vágott, hogy mindenkit megmosolyogtatott. A vendégek teljesen odavoltak a gyerekekért.

Erwin igazi kocsirajongó, mindent tud róluk, úgyhogy ő választotta ki a fekete Rolls-Royce kabriót, amivel bevonultunk a helyszínre. Ő ült a kormány mögött, szokás szerint, én pedig mellette: cseppet sem izgultam, egyszerűen boldog voltam. Ahogy azt bizonyára önök is sejtik, nagyon sokat agyaltunk azon, milyen zene szóljon majd. Frank Sinatra dala, a *My Way* tökéletesen illik az életemre. Különösen ezek a sorok: „*The record shows I took the blows / And did it my way.*”² Ezt akartam! Miközben begördült a kocsi, a dal drámaian haladt a végkifejlet felé: nagyon

² Nyersfordításban: „És úgy tűnik: a pofonokat túléltem / Mindent a magam módján tettem.”

megható volt nemcsak számunkra, hanem láthatóan a szeretteink számára is.

Az oltár felé kedves barátunk, Bryan Adams dalára vonultunk, aki egy szál gitárral adta elő romantikus balladáját, az *All for Love*-ot. Ebben a számban annyi szépség és erő van, hogy nem is tudok elképzelni nála jobb dalt a fogadalomhoz. Esküvői fogadalomhoz. „*Let's make it all for one and all for love*”³, énekelte Bryan, én pedig azon vettem észre magam, hogy vele éneklek néhány sort. Hogy tudtam volna megállni?

A szertartás végül hagyományos volt, egy kis „tinás beütéssel”. Az anyakönyvvezető mögötti falon fehér, sárga, narancs és rózsaszín rózsákból egy gyönyörű élet fája motívumot alakítottak ki, ami a tudás, a kreativitás és a halhatatlanság szimbóluma. Pár drága barátunk rövid beszédet tartott a közös múltunkról. Néhány héttel ezelőtt, egész pontosan július 4-én Erwin meg én már felhúztuk egymás ujjára a rózsaarany jegygyűrűket (az övébe „T”, az enyémbé „E” betűt gravírozattunk) egy kis polgári szertartás során Zürichben, tehát gyakorlatilag már házasok voltunk. De teljesen más érzés volt ismét fogadalmat kötni úgy, hogy körbevesznek bennünket ezek a lelkes emberek, akiknek egyszerűen nem tűnik el arcukról a mosoly, annyira szeretnek minket. Mindenki olyan boldog és izgatott volt. Úgy néztek bennünket, mintha mi lennénk a világmindenség közepe, és be kell valljam: ez jó érzés! És amikor elhangzottak azok a szavak, hogy „megcsókolhatjátok egymást, Isten áldása kövesse utatokat”, akkor már minden értelemben egy pár voltunk: hivatalosan is elkötelezték egymás iránt.

A ceremónia után fogadtuk a gratulációkat, majd felsorakoztunk a násznéppel a lépcsőkre fényképezkedni. Ekkor kezdtem kicsit furcsán

³ Nyersfordításban: „Tegyük mindent egy dologért, nem másért: a szerelemért.”

érezni magam. *Biztos a hőség miatt*, gondoltam, vagy a ruha miatt, amit percről percre egyre nehezebbnek éreztem. Próbáltam figyelmen kívül hagyni a rosszulletet, de egy idő után megkértem Rhondát, hogy kíséren be a házba. Nagyjából fél órán át ücsörögtem az ebédlőben, próbáltam összeszedni magam, és imádkoztam, hogy múljon el ez a kízó érzés. Nem akartam lemaradni az esküvő egyetlen pillanatáról sem, mégis ott ültem egy széken arra várva, hogy jobban legyek, és visszatérhessek a saját partimra. Végül megtelt a lábam energiával, úgyhogy kísétáltam a többiekhez. Nem is akartam erre az incidensre gondolni, szóval egyszerűen arrébb toltam az elmémbe, és arra koncentráltam, hogy kiélvezem az esküvőmet.

Imádom a fűszeres és egzotikus ételeket, így a menü is e szerint alakult: vékonyra szelt marhahús korianderrel és zöldségekkel, Tom Yum Goong, ami egy thai csípős-savanyú leves és egy sor egyéb finom és gyönyörűen elkészített éték. Egyszer csak Oprah hangját hallottam, amint így szól: „Mmm... Nem tudom, mi ez, de *nagyon* jó!” A gyerekeknek volt egy saját kis tündérasztaluk egy fa alatt. A hagyományos esküvői torta helyett egy csodálatos, másfél méter magas tornyunk volt tele miniatúr tartokkal (volt köztük gyümölcsös, tejszínes és marcipános is): egy valóra vált álom ez is, és nem csak számomra, hanem minden édesszájú vendég számára.

Bár hónapokon át tervezgettem az esküvőt, és minden apró részletre kínos precizitással ügyeltem, mégis sikerült nekem két hatalmas meglepetést is okozni. A vacsora alatt arra kértek bennünket, hogy nézzünk az ég felé: egy helikopter lebegett a ház fölött, amiből váratlanul rózsaszíromeső kezdett hullani! A barátaink szervezték ezt az ajándékot, és mondanom sem kell, mennyire bámulatos és romantikus látvány volt.

Az est igazi fénypontját azonban Erwinnek köszönhetem. Nem tudom, hogy csinálta, mert egyébként egy csöndes és visszahúzó ember.

Ő és körülbelül tizenöt barátja a tömeg elé vonultak, majd sombreroval a fejükön lecsücscentek: teljesen olyanok voltak, mint a mexikói férfiak. Aztán elindult a zene, és bummm! A srácok felpattantak, és táncolni kezdték gitárral a kezükben. Persze nem játszottak igazából a hangszeren, de a lendületes cigányzene és a fiúk energikus lépései minden vendégre lelkesítően hatottak, és hamarosan szinte mindenki táncra perdült. Mintha fény gyúlt volna a kertben. El kellett ismernem: lehet, hogy én vagyok kettőnk közül az előadóművész, de ezt a show-t most ő lopta el. Ez volt az a bizonyos pillanat: erre emlékszik mindenki legjobban, aki ott volt Tina és Erwin esküvőjén.

Miután mindenki hazament, lesétáltam egyedül a tóhoz, és leheveredtem az egyik asztalhoz. Teljesen kimerültem, a gyönyörű ruhámban szinte megfulladtam. Elégedetten rúgtam le magamról a cipőmet, hogy pihenjek egyet és hallgassam a csöndet. A ház felé pillantottam: gyönyörűen fel volt díszítve, épp úgy, amilyennek megálmodtam. Aztán az ég felé néztem. A Jóisten aznap este tiszta, makulátlan égbolttal és csodálatos holdragyogással ajándékozott meg bennünket: a kert szinte túlvilági fényárban úszott. A hold mintha egyenesen rám nézett volna vissza: úgy sugárzott, mintha azt mondaná, megáld engem és Erwint. Varázslatos élmény volt. Tudtam jól, hogy nem fog esni az esküvőmön, mert ha valaki annyit szenved, mint én, az igenis megérdemli egy idő után a jutalmát. Bármit is tettem, és bármilyen döntéseket is hoztam (nemcsak az esküvőmmel kapcsolatban, hanem egész életem során), mindig az ösztöneimre hallgattam, és mindig kiderült, hogy érdemes is volt.

Egész életemben gürcöltem. Senkitől nem kaptam semmit. Annyi év kemény munka és nehézség után a jövőnkbe tekintve nem kívántam mást, mint azt, hogy képesek legyünk Erwinnel a jelenben maradni és minden egyes nap békésen ébredni anélkül, hogy aggódnánk,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

elvágyódnánk, vagy sürgetnének a tennivalók. Az jutott eszembe, hogy *elértem a nirvánámba*. Abba a boldog állapotba, amikor már nem vágyik az ember semmire. Ez a legcsodálatosabb hely a világon.

Három hónappal később váratlanul és rémülten riadtam fel álmomból. Villám csapott az agyamba és a jobb lábamba (legalábbis én így éreztem), a szám pedig mintha furcsamód nem akart volna mozogni: nem is tudtam segítségért kiáltani Erwinnek. Gyanítottam, hogy valami nem stimmel, de a helyzet rosszabb volt, mint sejtettem.

Stroke-ot kaptam.